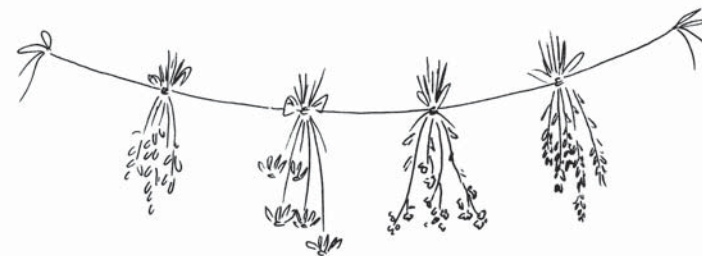

„Děti se mají divit. A umět žasnout!“

(babička Věra)

Luna

Děvčátko sedí na své postýlce. Měsíc za oknem je právě v úplňku a koupe se ve stříbrné záři. Trošičku připomíná malé kulaté zrcadlo zavěšené na noční obloze. Jako by se v tom zrcadle děvčátko zhlíželo. Dostalo totiž měsíční jméno – Luna.

„Když ses narodila, byl zrovna úplňk a měsíc byl nádherný. Přesně jako ty! Pojmenovali jsme tě po něm. Měsíci se totiž v básničkách říká luna,“ vyprávěla jí maminka. „Ležela jsi zavinutá v kolébce a měsíční královna ti přišla za sudičku. Přinesla ti tři dary.“

„Budeš se umět dívat na svět, jako by byl kouzelný.

Budeš rozumět květinám.

Než ti bude osmnáct let, budeš malou vílou,“ pravila měsíční královna nad tvou kolébkou a rozplynula se.

Když malá Luna začala chodit a mluvit, nejraději pobíhala bosa po louce, s věnečkem ze sedmikrásek nebo kopretin ve vlasech, a neustále si něco vyprávěla s květinami a vílami, které se zjevovaly jen jí. Maminka se tomu dávno přestala divit.

Luna má babičku jako z pohádky. Dlouhé stříbrné vlasy nosí sčesané do drdolu, přes šaty věčně uvázanou zástěru a voní po koláčích a mateřídoušce. Tráví spolu vždy celé léto a chodí sbírat bylinky. Pak je suší na půdě zavěšené ve svazcích na prádelní šňůře nebo na trámech. Babička zná každý kvítek, každý kořínek. Ale umí také krásně kreslit a vyprávět příběhy. O světě dovede vyprávět ve verších.